

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci žalobce: **Mgr. O. P., DiS.**, zast. JUDr. Janem Mandátem, advokátem se sídlem Elgartova 29, 614 00 Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2017, č. j. JMK 119410/2017, sp. zn. S-JMK 110292/2017/OD/VW,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 13. 10. 2017 se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy, ze dne 22. 6. 2017, č. j. OD/229141/2016, a toto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.
2. Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí ze dne 22. 6. 2017 rozhodl tak, že žalobce, jako provozovatel motorového vozidla, nezajistil, aby při užití jeho vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci, když blíže nezjištěný řidič dne 27. 9. 2016 v 14:24 dle měření

automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy předkročil v obci, dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h.

3. V podané žalobě po zrekapitulování obsahu napadených rozhodnutí žalobce zopakoval obsah své základní námitky uplatněné v průběhu celém řízení, a to rozporu rozhodnutí s ustanovení čl. 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. K ní uvedl, že správní orgán se jeho právními argumenty téměř vůbec nezabýval, zejména neřešil ústavnost postupu správního orgánu, neboť uložená sankce je vlastně sankcí za využití práva odepřít výpověď. Dále namítl porušení svých procesních práv, neboť o právu odepřít výpověď nebyl poučen s tím, že považuje-li správní orgán odpověď na výzvu provozovateli vozidla ke sdělení údajů o řidiči za podání vysvětlení, měl řádně poučit účastníka i o právu odepřít výpověď, neboť není správný názor žalovaného, že toto poučení není v případě objektivní odpovědnosti třeba. Podle názoru žalovaného je s ohledem na postup správních orgánů potvrzen jeho názor, že se jedné o sankci za využití práva nevypovídá proti sobě nebo osobě blízké. Dále namítl, že se správní orgány nezabývaly společenskou škodlivostí jednání neustanoveného řidiče, tedy materiálním znakem jednání. Závěrem navrhl předložení věci Ústavnímu soudu pro rozpor ustanovení § 10 odst. 3 a § 125f zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem ČR.
4. Žalovaný navrhl v svém vyjádření zamítnutí žaloby, a to poté, co se vyjádřil k povaze výzvy provozovateli vozidla, namítané protiústavnosti i absenci posouzení materiálního znaku přestupku neustanoveného řidiče.
5. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** a napadené rozhodnutí žalovaného **bylo vydáno** v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.
6. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť se jedná, o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti nad rámec dalších uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, neboť nepřezkoumatelné rozhodnutí nelze věcně přezkoumat.
7. Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (srov. např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008-76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) je zřejmé, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. I nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je

soudní judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Obdobné platí i pro hodnocení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí.

8. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost, že se správní orgán téměř vůbec nezabýval právními argumenty žalobce, zejména neřešil ústavnost postupu správního orgánu, neboť uložená sankce je vlastně sankcí za využití práva odepřít výpověď.
9. Krajský soud v napadeném rozhodnutí neshledal žádné pochybení, které by vedlo k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
10. Skutečnost, že před správním orgánem prvního stupně odmítl žalobce vypovídat s odkazem na osobu blízkou, se projevila v hodnocení správního deliktu správním orgánem prvního stupně, který k věci přistoupil na základě provedeného dokazování, se kterým se řádně v odůvodnění rozhodnutí vypořádal. Žalovaný se následně, byť stručně, námitkami protiústavnosti i absence poučení o právu nevypovídat zabýval na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí, své hodnocení dostatečně zdůvodnil. Správní orgán při své úvaze jednal zcela v souladu se zákonem. Úvaha nevykazuje žádné prvky libovůle či neopodstatněného jednání.
11. Krajský soud proto neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, která spočívá dle žalobce v nesrozumitelnosti a nejasnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud **námítku nepřezkoumatelnosti považuje za nedůvodnou.**
12. Nad rámec uvedeného považuje soud za vhodné zdůraznit, že správní orgány obecně nemají možnost vyvolat přezkum souladu aplikovaného ustanovení s ústavním pořádkem a ve smyslu jak ústavních, tak zákonných norem jsou vázány zákonem. Tudíž jim „nezbývá“ než aplikovat zákonná ustanovení vč. § 127f zákona o silničním provozu a postrádá proto valného smyslu, aby se správní orgány v hlubokých podrobnostech zabývaly námitkami ústavní konformity předmětného ustanovení. V této rovině proto zcela postačuje, pokud k vypořádání obdobné odvolací námitky dojde správným, přezkoumatelným, byť stručným způsobem.

13. Dále se soud zabýval namítaným porušením procesních práv žalobce a nedostatečným poučením o právu odepřít výpověď. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že správní orgán prvního stupně zaslal žalobci *Výzvu k zaplacení učené částky ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích*.
14. Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud
 - a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,
 - b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a
 - c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.
15. Podle ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu *neuhradí-li* provozovatel vozidla určenou částku, *může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností*, který jej vyzval k uhrazení určené částky, *písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku* ve lhůtě podle odstavce 3. *Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení*. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.
16. Podle ustanovení § 137 odst. 1 správního řádu k prověření oznámení, ostatních podnětů a vlastních zjištění, která by mohla být důvodem k zahájení řízení z moci úřední, opatřuje správní orgán nezbytná vysvětlení. Správní orgán dále opatřuje vysvětlení potřebná k určení předpokládaného rozsahu podkladů pro rozhodnutí, stanoví-li tak zvláštní zákon. Vysvětlení může požadovat jen tehdy, nelze-li rozhodné skutečnosti zjistit jiným úředním postupem. Při opatrování vysvětlení se obdobně užijí ustanovení o předvolání (§ 59) a předvedení (§ 60). O odepření vysvětlení obdobně platí to, co pro odepření součinnosti při dokazování a zákaz výslechu.
17. Z podané žaloby i z citovaných ustanovení je patrné, že žalobce zaměňuje dva rozdílné instituty, a to výzvu k zaplacení částky dle ustanovení § 125h zákona o silničním provozu a výzvu k podání vysvětlení dle ustanovení § 137 správního řádu. Na rozdíl od výzvy dle správního řádu je výzvou podle ustanovení § 125h zákona o silničním provozu vyzýván provozovatel motorového vozidla k uhrazení peněžité částky v souvislosti se spácháním přestupku nezjištěného řidiče v důsledku objektivní odpovědnosti provozovatele motorového vozidla a spáchání správního deliktu provozovatele motorového vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu. Jedná se tedy o úkon nikoliv směřující k prověření okolností k zahájení řízení, nýbrž směřující k úhradě částky za spáchání deliktu. Vedle toho může provozovatel motorového vozidla sdělit údaje pachatele přestupku a vyhnout se tak své odpovědnosti za správní delikt. V případě výzvy dle ustanovení § 125h zákona o silničním provozu ale neexistuje povinnost provozovatele motorového vozidla údaje řidiče sdělit, čímž se výzva podstatně odlišuje od výzvy dle ustanovení § 137 správního řádu (srov. ustanovení § 137 odst. 2 správního řádu *Každý je povinen podat správnímu orgánu vysvětlení podle odstavce 1. Tomu, kdo bezdůvodně odepře podat vysvětlení, může správní orgán uložit pořádkovou pokutu (§ 62) až do výše 5.000 Kč.*)

18. Povaha výzvy (stejně jako její obsahové náležitosti) byly již opakovaně předmětem přezkumu před Nejvyšším správním soudem. Na tomto místě proto soud odkazuje na žalovaným ve vyjádření vhodně citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2017, č. j. 10 As 250/2016-41, a na v něm citovaná rozhodnutí téhož soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46, a ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46. Z těchto rozhodnutí považuje zdejší soud za případné zdůraznit, že podle Nejvyššího správního soudu „V § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu je výslovně psáno, že sdělení totožnosti řidiče vozidla se považuje za podání vysvětlení, což magistrát uvedl i v poučení ve výzvě. To znamená, že pokud takové sdělení provozovatel zašle, má s ním správní orgán nakládat jako se záznamem o podaném vysvětlení ve smyslu § 60 přestupkového zákona. Pokud tedy podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla neuhradí určenou peněžní částku, může (nikoliv musí) v 15denní lhůtě písemně správnímu orgánu sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Pokud však provozovatel vozidla žádné takové sdělení neučiní, není za to nijak sankcionován. Takový výklad by totiž odporoval koncepci právní úpravy, která ponechává na vůli provozovatele vozidla, zda osobu řidiče pomůže identifikovat, či nikoliv“ (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2017, č. j. 10 As 250/2016-41) a „Zákonem předpokládané procesní schéma je tedy (s jistým zjednodušením) založeno na této souslednosti: 1) přestupkové řízení proti od počátku známému řidiči; 2) včasné zaplacení určené částky na základě výzvy adresované provozovateli vozidla; 3) přestupkové řízení proti řidiči identifikovanému na základě informací od provozovatele vozidla; 4) řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
19. V tomto procesním rámci se tak zmínka o pokračování v šetření přestupku po neuhrazení ve výzvě určené částky ve větě druhé § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu vztahuje k návaznosti mezi druhou a třetí variantou nastíněných procesních postupů, není-li však naplněn ani vstupní předpoklad třetí varianty v podobě identifikace řidiče sdělením provozovatele vozidla, je zcela v pořádku, přistoupí-li správní orgán bez dalšího k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Stejně tak nelze ustanovení § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu, zakotvující povinnost sdělit údaje nezbytné k identifikaci řidiče na základě výzvy správního orgánu, ani na základě poznámky pod čarou, směřující k ustanovení § 60 přestupkového zákona, které upravuje podávání vysvětlení, chápat tak, že správní orgán je povinen v souvislosti se zjišťováním totožnosti řidiče předvolávat provozovatele vozidla k podání vysvětlení na služebnu policie či do prostor správního orgánu, a to pod sankcí uložení pořádkové pokuty v případě nedostavení se.
20. Takový výklad by totiž odporoval koncepci právní úpravy, která ponechává na vůli provozovatele vozidla, zda osobu řidiče pomůže identifikovat, či nikoliv, když v ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu stanoví, že provozovatel vozidla, neuhradí-li určenou peněžní částku, může (nikoliv musí) v 15denní lhůtě písemně správnímu orgánu sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Byť tedy správní orgán má právo vyzvat provozovatele vozidla k podání vysvětlení a při té příležitosti se jej dotázat na identitu řidiče vozidla, ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu nepředpokládá jeho využití v případech, kdy lze objektivně zjištěné porušení pravidel silničního provozu postihovat cestou objektivní odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla. V takovém případě zákon v ustanovení § 125h odst. 6 naopak vyžaduje pouze to, že bude provozovateli vozidla zaslána výzva k uhrazení určené částky, jejíž součástí je prosté poučení o možnosti sdělit

správním orgánu údaje nezbytné k identifikaci řidiče. Pokud takové písemné sdělení bude provozovatelem zasláno, má s ním správní orgán nakládat jako se záznamem o podaném vysvětlení ve smyslu § 60 přestupkového zákona. Samostatná výzva k podání vysvětlení, využívající povinnosti stanovené v § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu, tak přichází do úvahy primárně v případech způsobení dopravní nehody, přestupků, za něž nelze uložit blokovou pokutu, či přestupků nezachycených automatizovaným systémem ani nespočítvajících v nedovoleném zastavení či stání vozidla, u nichž není identita řidiče známa, protože například uprchl dříve, než mohl být ztotožněn, apod.; v případech řešitelných uložením sankce za správní delikt provozovatele vozidla však rozhodně povinnost vyzvat provozovatele vozidla k podání vysvětlení správní orgán nemá. Neexistenci takové povinnosti ostatně konstatoval Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, byť důvody tohoto závěru podrobněji nerozebíral.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46).

21. Soud nedospěl k závěru, že by v souzené věci došlo k porušení procesních práv žalobce v takové intenzitě, aby měla vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Z obsahu správního spisu jasně vyplývá, že žalobce (prostřednictvím právního zástupce) v reakci na výzvu správního orgánu prvního stupně ze dne 5. 10. 2016 reagoval přípisem ze dne 27. 10. 2016, ve kterém jasně uvedl, že využívá svého práva odepřít výpověď, neboť by mohl způsobit sobě nebo osobě blízké trestní stíhání nebo postih pro přestupek či správní delikt, tedy svého práva využil i přes jím tvrzenou absenci řádného poučení. Jakkoliv soud ze shora uvedených důvodů nepovažuje výzvu ze dne 5. 10. 2016 za nezákonnou pro namítnou absenci poučení, jelikož se nejedná o výzvu k podání vysvětlení, tak i v opačném případě nemohlo dojít k dotčení práv žalobce, neboť tento svého práva využil a správní orgán toto respektoval a zohlednil v dalším procesním postupu, který je předznamenán ve shora citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46 („není-li však naplněn ani vstupní předpoklad třetí varianty v podobě identifikace řidiče sdělením provozovatele vozidla, je zcela v pořádku, přistoupí-li správní orgán bez dalšího k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.“).
22. Soud zároveň zdůrazňuje, že výzva ze dne 5. 10. 2016 byla učiněna před zahájením řízení jak o správním deliktu provozovatele motorového vozidla, tak před zahájením řízení o přestupku. Důsledkem aktivního využití práva nevypovídat ze strany žalobce bylo následné usnesení o odložení věci ve věci přestupku a zahájení řízení o správním deliktu provozovatele motorového vozidla, a to příkazem ze dne 24. 4. 2017. U ústního jednání ve věci správního deliktu provozovatele motorového vozidla žalobce pouze odkázal na své předchozí vyjádření, tedy opětovně odmítl ve věci vypovídat a ani v této fázi řízení tím nemohl být zkrácen na svých procesních právech, která fakticky konzumoval.
23. Žalobou napadené rozhodnutí v bodu 2) na str. 4 je v části, ve které se vyjadřuje k charakteru výzvy k zaplacení, zcela souladné s výše uvedeným názorem zdejšího soudu i Nejvyššího správního soudu a soud tak nevidí žádný důvod k tomu, aby v této části shledal k předložené námitce žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí.
24. Důvodnou neshledal soud ani tu část námítky, kde žalobce namítal, že se správní orgán zejména druhého stupně vymlouvá, že toto poučení v případě objektivní odpovědnosti není třeba. Soud předně konstatuje, že žádná taková formulace se v napadeném rozhodnutí

nenachází, a námitka již proto není důvodná. Žalovaný pouze uvedl: „*Nadto z hlediska objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla nehráje roli to, zda provozovatel odepře podání vysvětlení, nebo nesdělí údaje totožnosti vozidla.*“, což je formulace zcela v souladu se zákonem, neboť z hlediska nástupu odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je skutečně zcela irrelevantní důvod, pro který provozovatel vozidla nevyužije svou možnost uhradit peněžitou částku dle výzvy nebo sdělit údaje řidiče. Opětovně soud musí zdůraznit, že i případné procesní pochybení spočívající v nedostatečném poučení žalobce by ani tak nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť sám žalobce své právo opakovaně realizoval.

25. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že by uložená sankce měla být sankcí za využití práva nevypovídat proti sobě nebo osobě blízké.
26. Podstatou správního deliktu provozovatele vozidla se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval v řadě svých rozhodnutí. V rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.*
27. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby.
28. Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy uživatelského vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel.“
29. Obdobně v rozsudku ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016-17, uvedl Nejvyšší správní soud: „*Smyslem zákonné úpravy správního deliktu provozovatele vozidla je umožnit postihnout taková delikttní jednání, u nichž bylo z povahy věci obtížné až nemožné bez spolupráce provozovatele vozidla identifikovat konkrétního pachatele přestupku (například překročení nejvyšší povolené rychlosti zjištěné automatickým radarem, nesprávné parkování). V těchto případech totiž správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby (srov. shora citovaný rozsudek č. j. 8 As 110/2015-46).“, případně srov. i rozsudek ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 36/2016-29 („*Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a**

účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích“).

30. Ze všech shora uvedených citací rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že správní soudy dlouhodobě a zcela konzistentně zastávají názor, že správní delikt provozovatele vozidla byl začleněn do právního řádu právě z důvodů eliminace praktik odkazů na osobu blízkou, či fiktivní pachatele přestupků a je založen na objektivní odpovědnosti, které se provozovatel může zbavit toliko na základě zákonných liberačních důvodů. Sama podstata objektivní odpovědnosti vylučuje možnost úspěšně eliminovat sankci prostřednictvím odkazu na osobu blízkou.
31. Uplatněnou žalobní námitkou fakticky žalobce napadá podstatu samotného deliktu provozovatele vozidla z důvodu rozporu s ústavním pořádkem ČR. Zdejší soud se v této otázce zcela ztotožnil se stanoviskem šestého senátu Nejvyššího správního soudu.
32. Ten uvedl v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40: „Na okraj Nejvyšší správní soud podotýká, že nepřehlédl, že Krajský soud v Ostravě navrhl Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu (Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.) pro domnělý rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem. Nejvyšší správní soud není návrhem Krajského soudu v Ostravě nijak vázán, krom toho jeho přesvědčení o protiústavnosti citovaného ustanovení vůbec nesdílí, protože se na Ústavní soud sám neobrací a nevidí ani důvod přerušovat řízení [§ 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s.] a vyčkávat na výsledek řízení před Ústavním soudem sp. zn. Pl. ÚS 15/16. Nutno předeslat, že Krajský soud v Ostravě navrhl zrušit toliko § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Stranou jeho pozornosti zůstala ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, jež na § 10 odst. 3 navazují a ačkoli odkazují na § 10 odst. 3-mohou být uplatněna nezávisle i v případě, že by snad byl § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu odklizen (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu totiž doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu-srov. ... nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.).

[23] Obsahově-ve stručnosti-nic nebrání zákonodárci, aby určitá spolehlivě zjištěná a bagatelní, avšak společensky škodlivá a začasť frekventovaná jednání (nota bene pokud jde o delikty

potenciálně ohrožující či o delikty, jimiž nebyl způsoben žádný, anebo jen nepatrný škodlivý následek v podobě škody na majetku účastníků silničního provozu) dále dekriminalizoval a postihoval je formou správních deliktů přičitatelných (resp. vytykatelných) provozovatelům vozidel na základě objektivní odpovědnosti. Ta se v nejobecnější rovině opírá o ústavní princip vyjádřený v čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (vlastnictví zavazuje) a mimo jiné se promítá i do občanskoprávní koncepce objektivní odpovědnosti provozovatele za škodu z provozu dopravních prostředků (srov. § 2927 a násl. občanského zákoníku), resp.-přeneseně řečeno-může být připodobněna odpovědnosti za volbu osoby, jíž provozovatel své vozidlo svěří (culpa in eligendo). Jakkoli by řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla za jeho špatné parkování [neoprávněné stání vozidla-§ 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu] mohlo na podkladě již zmíněných Engelových kritérií spadat do tzv. trestní větve čl. 6 Úmluvy (přitom Komise pro lidská práva v rozhodnutí Duhs proti Švédsku ze dne 7. prosince 1990, stížnost č. 12995/87, vyjádřila pochybnosti, zda rozhodnutí o pokutě udělené na základě objektivní odpovědnosti dosavadnímu vlastníku vozidla za parkovací přestupek spáchaný nabyvatelem v době, kdy na něj vozidlo ještě nebylo přepsáno, vůbec spadá pod trestní obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy), z Úmluvy a ostatně ani z Listiny základních práv a svobod (srov. čl. 40) výslovně neplyne, že by trestání, zejména pak to správní, muselo být bezvýjimečně postaveno jen na odpovědnosti subjektivní, tj. za zavinění. V klasickém trestním právu ve smyslu unitrostátní klasifikace je to nepochybně pravidlem (nullum crimen sine culpa; nepřímě to plyne i ze zásady presumpce neviny). Avšak v oboru správního trestání se z řady legitimních důvodů výjimečně uplatňuje i odpovědnost za protiprávní výsledek bez ohledu na zavinění, tj. odpovědnost objektivní, případně modifikovaná možností liberace. Takto postavené konstrukce správního trestání připouští i judikatura Evropského soudu pro lidská práva (nepřímě v podobě rozložení důkazního břemene a zakotvení skutkových či právních domněnek odpovědnosti za protiprávní jednání či stav, srov. rozsudek Salabiaku proti Francii ze dne 7. října 1988, stížnost č. 10519/83, pro další příklady viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, 1687 s., str. 794-795, viz též citované rozhodnutí Duhs proti Švédsku, jímž byla stížnost registrovaného vlastníka vozidla nakonec odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost s tím, že presumpce jeho neviny-navzdory absenci individualizovaného rozhodnutí o vině skutečného pachatele za parkovací delikt-dotčena nijak nebyla). V našem právním prostředí se uplatňuje tradičně již od dob c. a k. monarchie a první Československé republiky [viz Prášková, H. Základy odpovědnosti za správní delikty. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, 446 s., str. 297-304, citující dílo J. Pošváře. Nástin správního práva trestního (studie o některých pojmech, zejména o vině). Praha-Brno: Orbis, 1936.]. V širším kontextu, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 Úmluvy, konkrétně práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování, ani v případě rakouské právní úpravy, založené na obdobných principech, která při automatickém zaznamenání překročení povolené rychlosti ukládá provozovatelům vozidel povinnost sdělit osobu řidiče, jejíž nesplnění je samo o sobě stíháno jako samostatný správní delikt (srov. rozsudek Lückhof a Spanner proti Rakousku ze dne 10. ledna 2008, stížnosti č. 5845/00 a 61920/00; viz též rozsudek velkého senátu ve věci obdobné britské právní úpravy O'Halloran a Francis proti Spojenému Království ze dne 29. června 2007, stížnosti č. 15809/02 a 25624/02).

[24] Shrnutí a podtrženo, vezmeme-li v úvahu, že

-právní úprava odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 10 odst. 3 a § 125f zákona o

silničním provozu je omezena na úzkou skupinu deliktů objektivně a spolehlivě zjištěných prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo spočívajících v neoprávněném zastavení nebo stání [§ 125f odst. 1 písm. a)],

-za podmínky, že takové porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu [pak by se plně uplatnila individuální odpovědnost pachatele na principu zavinění; § 125f odst. 1 písm. c)],

-kdy navíc nejde o odpovědnost absolutní, nýbrž s možností liberace z důvodů, které registrovaný provozovatel vozidla nemohl nijak ovlivnit [srov. § 125f odst. 5],

-a dokonce kdy-nad rámec nutného-podle zákonné konstrukce nastupuje odpovědnost provozovatele vozidla teprve sekundárně, tj. pouze v případě, že nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku nevedly k cíli [srov. § 125f odst. 4],

-a konečně přihlédneme-li k povaze a intenzitě této formy nepřímého nátlaku na provozovatele vozidla (limitovaná výše pokuty, absence ukládání bodů do registru řidičů), nemá Nejvyšší správní soud ve světle výše zmíněné judikatury Evropského soudu pro lidská práva (a zatím sporé judikatury Ústavního soudu-usnesení sp. zn. I. ÚS 508/15 ze dne 22. prosince 2015) vážný důvod pochybovat o tom, že předmětná právní úprava v testu ústavnosti ob stojí.“

33. Krom uvedeného se zabýval ústavností předmětného ustanovení i v rozsudku ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32, kde uvedl v bodu „III.B Namítaná protiústavnost ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“ následující: „Podle čl. 95 odst. 1 Ústavy platí, že [s]oudce je při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu; je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s takovou mezinárodní smlouvou. Podle druhého odstavce téhož článku platí, že [d]ojde-li soud k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu. Předkládat věc Ústavnímu soudu je možné jen v případě, že předmětné ustanovení nelze vykládat ústavně konformním způsobem.
34. Stěžovatel spatřuje protiústavnost uvedeného ustanovení v tom, že zákonodárce jím fakticky činí nátlak na prolomení zásady možnosti odepření výpovědi (sebeobviňování či obviňování osob blízkých) a přenáší důkazní břemeno na provozovatele vozidla. Podle stěžovatele je totiž provozovatel vozidla na základě ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu (Neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.) nucen pod hrozbou sankce označit jako pachatele přestupku sebe sama nebo osobu blízkou.
35. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že na základě podobných argumentů již byla obdobná věc posuzována Ústavním soudem. Usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15 (veškerá zde uváděná judikatura Ústavního soudu je dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), Ústavní soud odmítl návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, neboť ten měl

akcesorickou povahu k ústavní stížnosti, přičemž ta byla odmítnuta pro její zjevnou neopodstatněnost. I přesto, že meritem návrhu na zrušení předpisu se tedy Ústavní soud nezabýval a že (nepublikovaná) usnesení Ústavního soudu nejsou precedenčně závazná, domnívá se Nejvyšší správní soud, že uvedené usnesení nelze opomíjet.

36. V odůvodnění zmíněného usnesení Ústavní soud totiž uvedl: Pochybení obecných soudů a správních orgánů s ústavní intenzitou není Ústavním soudem ve věci spatřováno. Právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel. Obecné soudy řádně, logicky a na podkladě dostatečného důkazního stavu vyložily, proč neposoudily námitky stěžovatele proti správnímu rozhodnutí o vyslovení viny a sankce za spáchaný správní delikt jako důvodné. Z tohoto lze podle Nejvyššího správního soudu dovozovat obecný závěr o ústavní konformnosti předmětné právní úpravy. Pokud by totiž Ústavní soud považoval předmětné ustanovení za protiústavní, byla by pak jeho aplikace provedená správními orgány a soudy logicky stižena protiústavností. Ústavní soud však výslovně uvedl, že v postupu soudů a správních orgánů nespatřuje pochybení dosahující intenzity protiústavnosti.
37. Dále lze připomenout, že na poli uvedené úpravy již několikrát rozhodoval i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudky ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46; ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45; ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31) a ani v těchto případech nepředkládal věc Ústavnímu soudu (nutno však podotknout, že v uvedených případech nebyla protiústavnost účastníky namítána). Z toho lze usuzovat o konstantním názoru Nejvyššího správního soudu o souladu předmětné úpravy s ústavním pořádkem.
38. Podobnou úpravou se zabýval i Evropský soud pro lidská práva (dále ESLP), a to v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 19. 10. 2004, *Falk proti Nizozemí*, stížnost č. 66273/01 (dostupné na <http://hudoc.echr.coe.int/>). ESLP se musel vypořádat s tím, zdali nizozemské orgány při aplikaci právní úpravy zakotvující objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za drobné dopravní přestupky neporušily čl. 6 odst. 2 Úmluvy, jenž zní: Každý, kdo je obviněn z trestného činu, se považuje za nevinného, dokud jeho vina nebyla prokázána zákonným způsobem. ESLP nejdříve připomněl, že presumpce neviny a povinnost toho, kdo rozhoduje o trestním obvinění, nést důkazní břemeno nejsou absolutní, neboť právní a faktické domněnky existují v každém systému trestního práva a nejsou principiálně v rozporu s Úmluvou, pokud smluvní státy zůstanou v rozumných mezích, přičemž vezmou v potaz, co je v sázce, a práva obviněného. Jinými slovy, smluvní státy jsou povinny zajistit, aby prostředky k dosažení legitimního cíle byly ve vztahu k tomuto cíli proporcionální. V tomto případě byla legitimním cílem bezpečnost silničního provozu, jež má být zajištěna tím, že dopravní přestupky detekované technickým nebo jiným způsobem, spáchané řidičem, jehož identita v dané době nebyla zjištěna, nezůstanou nepotrestány, přičemž vyšetřování a následné trestání těchto přestupků nebude představovat nepřijatelnou zátěž pro orgány veřejné moci. Navíc nizozemská úprava dává provozovateli možnost nechat pokutu přezkoumat soudním řízením v plné jurisdikci, v němž může vznést argument, že policie měla reálnou šanci vozidlo zastavit a zjistit totožnost řidiče. ESLP se finálně vyjádřil tak, že nizozemská právní úprava zakotvující objektivní odpovědnosti provozovatelů vozidel za drobné dopravní přestupky, u nichž je obtížné zjistit totožnost řidiče, je proporcionální uvedenému cíli, a proto je souladná s čl. 6 odst. 2 Úmluvy.

39. *Podobným prismaem lze posuzovat i českou právní úpravu. Legitimním cílem zde je ochrana bezpečnosti silničního provozu. Konkrétněji se k tomu vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, následovně: V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala pokračování nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21: Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci-nástroje spáchání protiprávnosti-z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou. Zvolený prostředek (objektivní odpovědnost provozovatele vozidla) je tedy dle Nejvyššího správního soudu zcela přiměřený k uvedenému cíli.*
40. *K tvrzení stěžovatele, že zákonodárce ustanovením § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu činí nátlak na prolomení zásady možnosti odepření výpovědi, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Provozovatel vozidla může stále využít svého práva na odepření výpovědi (podání vysvětlení). To, že odepře podat informace o tom, kdo vozidlo řídil, ještě automaticky neznamená, že bude rozhodnuto o jeho vině za spáchání správního deliktu. Správní orgán může totiž tento správní delikt projednat pouze v případě, že učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno (srov. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu). Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu [o]becní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení. Pokud provozovatel vozidla odmítne na výzvu správního orgánu tuto částku uhradit, přičemž nemusí sdělovat údaje o totožnosti řidiče, pokračuje správní orgán v šetření přestupku (srov. § 125h odst. 5 silničního zákona). Až pokud učiní nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a tohoto pachatele nezjistí, nastupuje možnost projednání objektivního*

správního deliktu. Neexistuje tak přímá a bezprostřední spojitost mezi nepodáním vysvětlení a nastoupením odpovědnosti za spáchání správního deliktu. Je sice pravdou, že pojem nezbytné kroky je judikaturou Nejvyššího správního soudu posuzován pro správní orgány poměrně benevolentním způsobem (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31), to však nic nemění na tom, že provozovateli vozidla je právo odeprít výpověď zachováno. Pokud provozovatel nesdělí údaje o totožnosti řidiče a vyvstanou zde jiné indicie o totožnosti řidiče (jež tu logicky v době učinění výzvy nebyly-pokud by tu byly, správní orgán by výzvu nemohl učinit), na základě kterých ho bude lze usvědčit ze spáchání přestupku, nebude možné bez dalšího projednat správní delikt provozovatele vozidla. Nejvyšší správní soud taktéž zdůrazňuje, že provozovatel vozidla je trestán za to, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Nejvyšší správní soud si je vědom, že se jedná o konstrukci poměrně striktní a pro provozovatele vozidla nepříznivou. Touto konstrukcí je usnadněna důkazní pozice správního orgánu a do jisté míry se jí relativizuje povinnost správního orgánu nést důkazní břemeno. Jak však již bylo shora osvětleno, nejedná se o právní úpravu protiústavní, neboť tato úprava představuje přiměřený prostředek k dosažení legitimního cíle. Zákonodárce jejím zavedením reagoval na shora popsanou, neudržitelnou situaci, kdy nebylo možné uvedená deliktní jednání potrestat. Podle Nejvyššího správního soudu zákonodárce zvolil způsob, jenž se stále nachází v mezích ústavní konformity (k tomu viz shora a především podobnost s případem Falk proti Nizozemí).“

41. K uvedenému nepovažuje zdejší soud za nutné nic dodávat a plně na tyto názory, se kterými se zcela ztotožňuje, odkazuje, přičemž s ohledem na hospodárnost a přesnost zvolil zdejší soud formu obsáhlejší citace namísto parafrázování uvedených rozsudků.
42. V poslední žalobní námitce žalobce opětovně brojí proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí obou správních orgánů, tentokrát v konkrétně specifikované absenci posouzení společenské škodlivosti jednání neustanoveného řidiče. Tato žalobní námitka taktéž není důvodná.
43. Soud při jejím hodnocení vyšel z toho, že je striktně namítána absence hodnocení materiálního znaku jednání, které mělo naplňovat znaky přestupku. Tímto rozsahem je soud vázán a v tomto rozsahu nezjistil pochybení správních orgánů. Správní orgán prvního stupně se ke společenské škodlivosti překračování rychlosti vyjadřuje na více místech svého rozhodnutí, viz pátý odstavec na str. 4 rozhodnutí, čtvrtý odstavec na str. 5 rozhodnutí a konečně v souvislosti s hodnocením uložené sankce viz stranu šest rozhodnutí. Není proto pravdou, že by se hodnocením materiální stránky správní orgán prvního stupně nezabýval.
44. S ohledem na to, že dle obsahu odvolání neučinil žalobce otázku naplnění materiální stránky přestupkového jednání spornou, nebyl důvod, aby se jí žalovaný v podrobnostech zabýval. Jelikož rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalovaného tvoří jeden celek, shledal soud, že se správní orgány materiálním znakem přestupkového jednání zabývaly.

45. Nad rámec soud uvádí, že bezpochyby k naplnění materiálního znaku přestupku nemusí dojít vždy, když je naplněn jeho formální znak. Nicméně společenská nebezpečnost jednání by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků (např. význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění, srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012-35, ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 46, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, či ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011-78, ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 61/2017-34). Naplnění kterékoliv z uvedených skutečností nikdy v průběhu řízení před správními orgány ani před soudem žalobce netvrdil.
46. Jak je uvedeno výše Krajský soud v Ostravě navrhl Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu pro domnělý rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem. I proto soudu (a s ohledem na shora uvedené) nevyhověl soud návrhu na předložení věci Ústavnímu soudu.
47. S ohledem na vše shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji postupem dle § 78 odst. 7 s.ř.s.
48. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 28. března 2018

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:

B. Z.